

handlet under Nr. 22. — Tilbage staar Andragendet under Nr. 3, som det ærede Udvalg har ment, at man skulde henvisse til Justitsministeren; det er Andragendet fra Smedemeister Emil Jensen i Ørdrup. Jeg skal derom sige, at naar Justitsministeren ikke blot ikke har fundet Anledning til at tilstaa den Paagjældende en Erstatning, hvortil man ikke havde nogen Føie, men ikke en Gang, til at sætte Sagen i Bevægelse og anbefale ham til den høie Rigsdag, saa ligger Grunden dertil i den Maade, hvorpaa den Paagjældende overhovedet har sat Sagen i Bevægelse. Det er utvivlsomt, at der er begaaet en Feil med Hensyn til den paagjældende Mand's Indfaldelse; men det forekommer Justitsministeren at være ligesaa uinfaldende, at den Paagjældende selv for en meget væsentlig Del er Skyld i det Tab, for hvilket han forlanger Erstatning. Efterat den Feil, som havde fundet Sted, var bleven opdaget Dagen efter, har han vel paaberaabt sig, hvis min Gutmælske nu ikke svigter mig, at han ikke kunde omgjøre den Leiekontrakt, som han selve den Dag, da han skulde møde, havde oprettet, angaaende det Hus, som han havde erhvervet til sin Bedrift, og at han af den Grund fandt sig foranlediget til at gaa med i Krigen, uagtet det var blevet oplyst, at Indfaldelsen til ham beroede paa en Feiltagelse. Den Paagjældende gjorde imidlertid intetsomhelst Forsøg paa at faae den Leiekontrakt, som han havde indgaaet, ophævet, og det forekommer mig at være Noget, der har en overveiende Grad af Sandsynlighed for sig, at det Dagen efter at Leiekontrakten var bleven afsluttet, og inden den paagjældende Leier endnu var traadt i Besiddelse af det Leiede, vilde have været temmelig let at faae Forholdet til at gaa tilbage, mod et Offer i alt Fald, som paa ingen Maade tilnærmelsesvis vilde kunne have andraget det Beløb, som han her forlanger i Erstatning; men ligesom han ikke gjorde noget Forsøg den Dag paa at faae Kontrakten hævet, og ligesom han blev ved den Beslutning, som for Øvrigt var overmaade prisværdig og paaifønnelsesværdig, at gaa med i Krigen, hvilket jo foranledigede, at Forholdet udviklede sig for ham paa en overmaade uheldig Maade, saaledes har han ligesom 1864 til 1872 heller ikke ladet høre fra sig i Anledning af denne Sag. Dette har bevirket, at det er vanskeligt at undersøge, hvorledes det egentlig hænger sammen med Sagen, det har ligeledes bevirket, at den paagjældende Embedsmand, paa hvem der muligen kunde fastes et Ansvar, i Mellemtiden er død, og det har endelig havt til Følge, at det er umuligt at faae oplyst, til hvilken Størelse man fornuftigvis kunde ansætte det Tab, som den paagjældende Mand har lidt. Havde han endda været besteben og maadeholden i sine Fordringer, saa kunde Justitsministeren maasse have fundet sig foranlediget til at anbefale ham til Rigsdagens Velvilje, skøndt han efter min Formening ikke kan gjøre noget Krav

gjældende i den Retning; men ligesom den Paagjældende, da han henvendte sig til Justitsministeren, end ikke tilnærmelsesvis opgav nogle Data, hvorpaa en Ansættelse af Erstatningen kunde begrundes, saaledes forekommer det mig, at det Forlangende, han har stillet i sit Andragende til det ærede Udvalg, som jeg for Øvrigt kun kjender af Udvalgets Betænkning, nemlig at faae en Erstatning af 1,000 Rd., er fuldstændig urimeligt.

Lund: Den høitagtede Justitsminister oplyste, at han er bekendt med disse Andragender fra Ryfibeboerne ved Vesterhavet, hvorom der er Tale i det 9de Punkt i Betænkningen. Som bekendt gaa jo disse Andragender ud paa, at der maatte gives Beboerne en mere ligelig Afgang til Fortjeneste ved det fra Havet ilanddrævede Gods, end det nu er Tilfældet. Den høitærede Minister har dertil bemærket, at han troede, der vilde stille sig forskjellige Banstigeligheder i Veien for en saadan Ordning. Det kan jo nok være muligt, men derfor er det ikke mindre vist, at de paagjældende Beboere ved Havet, saaledes som Forholdet nu er, ere noget uligelige stillede overfor den Fortjeneste, som der her er Tale om; det er nemlig ikke saa meget egentlige Strandinger, der her er Tale om som det, der benævnes ved Løst fra Havet inddrævet Gods. Jeg vil derfor, da det forekommer mig, at der er noget Begrundet i disse Ryfibeboeres Andragender, tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vilde tage denne Sag under yderligere Overveelse. Det ærede Finansudvalg har jo hørt, at den høitærede Minister er bekendt med disse Andragender, og det kunde jo tænkes, at Udvalget kunde finde en Udvei, hvorved der kunde skaffes en anden og mere tilfredsstillende Ordning tilstede af disse Strandingsforhold, end der nu finder Sted. Jeg skal f. Ex. blot antyde een Ting; det kunde jo mulig forjæne Overveelse, om der ikke var Anledning til at bortforpagte Statens Forstrande. Det var jo en anden Ordning, men jeg tør, som sagt, ikke have nogen bestemt Mening om, hvorvidt den vilde være den heldigste. Jeg tillader mig kun at antyde den som en Ordning, der mulig kunde være Anledning til at forsøge, og jeg beder dermed det ærede Udvalg at tage Sagen under Overveelse til 2den Behandling.

S. Jensen: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Andragendet under Nr. 33 fra Distriktslæge Boiesen i Solbæk, da det er en Egn, hvor jeg nærmest kjender de Omstændigheder, der her er Tale om. Denne Distriktslæge Boiesen blev ved en offentlig Forretning, en Obduktionsforretning, forgiftet saaledes, at han i flere Maaneder maatte ligge paa Hospitalet her i Kjøbenhavn. Dette kostede ham jo en betydelig Sum, og desuden tabte han ogsaa al sin Praxis i den Tid, han var fraværende. Denne